

V mesto —?

(Nadaljevanje.)

ajbolj ljubezniva je Katinka; zato, ker je tako vesela in domača. Tudi Genovefa! Pa Genovefa je že toliko starejša, da se manj norčuje. Katinko je pa sam ogenj in sama norčija.

Prvikrat so se bile dobile tam pod Rebrom ob potoku, kjer je Agata vsak dan pasla koze in pazila na race, da ni prišel lisjak. Genovefa in Katinka pa sta imeli vsako popoldne dve uri prosto in sta pritekli k potoku, da sta brodili po vodi in nabirali rož in rastlin za očeta. Njih oče je namreč učil visoke šole v Ljubljani, in tam se rabijo rože in take rastline. Z Zrimškovim graščakom sta bila prijatelja, in ga je bil to leto povabil z vso družino gor

v naše hribe na počitnice. Genovefa in Katinka sta prišli ž njim, mala Betica je pa morala ostati v mestu v veliko nadlogo Terezi, ki vedno toži, da nima nikdar nič prostega časa. Ko so odhajali iz mesta, so mogli Terezo potolažiti le s tem, da bodo kje dobili kako deklico, ki bo prišla, da bo Betici za varuhinjo. Betica — kakor smo rekli — vedno kam uide. In potem že stakne kako živalico, ki se je ustraši, da kriči, kot bi šlo za življenje. O žabi smo že povedali. Zdaj pa še o piščetu. Nekoč so jo bili vzeli s seboj na Rožnik, in se je splazila na trato pred gostilno. Pa pričivka mlado pišče po travi: čiv, čiv, čiv. U — tedaj pa Betica v jok ... Tako Betica vedno spravi koga pokoncu; včasih še vso hišo. Tudi oče je sprevidel, da mora Betica dobiti varuhinjo. Naročil je Francu — (to je brat Genovefe in Katinke, ki je za sodnika v Ljubljani) — da naj na Bledu dobi káko táko. Franc se je

namreč letos oženil in je šel na Bled na počitnice. Franc je sicer obljubil, pa bo itak pozabil na svojo obljubo. Toda Genovefa in Katinka sta prišli takoj na misel: A g a t a b o ! Kakor hitro so se spoznale, takoj sta rekli: »T i b o š !« Agata je hotela imeti pomisleke, toda Katinka jo je takoj prijela za obe roki in je zaplesala z njo po travi: »T i b o š ! A g a t a , t i b o š ! Če ti ne greš z nami, jaz tudi ne grem več v mesto. Ker pri nas bo sedaj puščoba, da je ni večje!«

In je razlagala, zakaj bo puščoba. Franc bo namreč prišel stanovat s svojo ženo v to hišo, kjer so zdaj Genovefa in oče in Katinka; ker pojde v drugem nadstropju ena družina proč, in je najel Franc stanovanje zase. Franc je pa siten in venomer priganja k učenju in še očeta ščuje, češ, da je mis premehka zlasti do Katinke. Ker Katinka bo morala letos delati še eno izkušnjo, preden bo mogla v šoli dalje. To je zato — pravi Franc — ker ji gre vse drugo bolj po glavi kot učenje. Zdaj pa, da bo drugače; za to bo on skrbel...

»Poglej: sama puščoba! Od ene strani bo tožila Tereza zavoljo Betice, od druge strani bo sitnaril Franc zavoljo učenja. Nobene vesele ure ne bo več pri nas, Agata, ako ti ne prideš!«

Ali se je mogla ustavljati?

»Bi —, ampak...«

»Nič, ampak! Kar recil«

Genovefa, ki je bolj modra, je takoj preudarila:

»Čakaj, Katinka. Agata bo že prišla, samo očeta moramo vprašati, našega in njenega. Jeli, Agata?«

»Da — in...«

»Nič in! Našega očeta poprosiva še nocoj. Jaz mu bom prinesla najbolj grdih rož in umazanih korenin in take trave, ki raste po jarkih. In mu bom sedla na kolena in ga bom prijela za glavo, da bo prikimal... In če naš oče prikima, potem tista obljuba drži, kot bi pribil. Ali ni res, Genovefa?«

»Res. Agata, kaj pa tvoj oče?«

»Moj oče se ne bo ustavljal. A kaj bo rekel Jur?«

»Jur! Jur! Jur!«

In Katinka ni vedela od samega veselja, kaj bi, tako ji je bilo všeč to ime: Jur!

»Nič! Tudi k Jurju gremo in ga zaprosimo zate. In tista moka? Tudi v Ljubljani imamo moke dovolj! Veš, Genovefa, v tisti zaboj jo bomo spravljale, ki stoji na stopnicah pod streho.«

Ah ta Katinka! Kako je vzela vse na lahko in veselo! Genovefa je večkrat rekla, da Katinka vidi vse skozi barvano steklo. —

Že drugi dan sta povedali Genovefa in Katinka, da je njiju oče zadovoljen. Seveda, ako bo tudi Agatinemu očetu prav in pa, ako Franc ni dobil kake druge. Ker Franc je naprošen, da išče, in ako bi dobil kako tako, ki je sicer pripravna, bi je oče ne smel zavrnil. No, pa Franc bo pozabil na to, tako misli tudi oče; ker kadar se kdo oženi, takrat na

take reči rad ne misli. V par tednih mora Franc že kaj pisati, in ako ne bo nič omenil, bo to znamenje, da na to ne misli več, in oče bo imel proste roke.

»Ampak, dokler vse skupaj ni gotovo, moramo molčati in ne praviti niti Jurju niti Agatinemu očetu,« je odločila Genovefa. —

Tako je minil teden. Franc je pisal, a nič omenil. Drugi teden ravno tako.

»Zdaj bo pa čas, da se lotimo očeta, da za gotovo obljubi,« je omenila Genovefa.

»Da! Za tisti dan moramo dobiti kako prav posebno grdo žuželko, črva, glisto ali kaj takega. Recimo: močerada!« je dostavila Katinka.

»Brr! Močerada!« se je namrdnila Agata. Pred močeradom je imela od nekdanj stud.

»Močerada! Ampak posebno lepega in velikega,« je dostavljala Katinka.

In je povedala, kako sta lansko jesen njiju oče in pa Ignac (njih služabnik) nalovila eno popoldne po mestnem logu devet močeradov.

»Devet —. Brr!«

»Devet! Devet! Izmed teh sta doma odbrala pet najlepših in sta jih dala v mah pod steklo, da jih je oče potem opazoval.«

Agata je zmajala z glavo.

»Ne verjameš? No, Genovefa, ti povej! Ali nisva bili zraven, ko sta jih jemala iz posode? Z rokami sta jih prijemala, samo rokavice sta imela na rokah. A jaz sem enega z golim prstom pogladila po hrbtu.«

»Brr! Fuj!«

»Nič! Tako gladek je kot steklo. In mrzel tudi tako.«

»Nehaj, nehaj!« jo je zavrnila Genovefa. »Govorimo kaj drugega.«

In res so potem govorile kaj drugega. Ali so se šalile z racmanom, ki so mu metale kruha in so ga navadile, da je vselej zagagal, preden je dobil kos. Ali pa so dražile kozla, ki se je bil navadil, da je trkal in se postavljaj na zadnje noge, ako mu je Katinka pomolila obe dlani nasproti.

Tako so tekli dnevi, kot bi jih podil. Agati še nikdar ni bilo tako prijetno kot takrat v družbi Genovefe in Katinke tam pod Rebrom ob potoku.

Franc je po tistem še pisal, a pestunje nikdar nič omenil. Tedaj je neko popoldne našla Genovefa v bregu nad potokom lepo zeleno žabico z živimi očmi, ki je kvakala, ako si jo pritisnil na hrbet. Bila je rega, kot sta določili Genovefa in Katinka.

»Kakor nalašč za očeta!« je kliknila Katinka. »Rega, rega, rega!«

In vsa vesela je dostavila, da je rega nekak migljaj, da se je treba lotiti očeta.

Še tisti večer sta se ga lotili Genovefa in Katinka. In mis je tudi pomagala. Oče je dovolil, da gredo drugi dan popoldne vse tri v njegovem imenu in naprosijo Agatinega očeta za Agato. Ako bo Agatin oče privolil, naj mu potem pripeljejo Agato, da jo vidi, če je res vzor varuhinje za Betico, kot sta jo opisovali Genovefa in Katinka vselej, kadar je bil govor o njej. —

»Torej jutri popoldne!« ji je zabičila Katinka še tisti večer.

»Jutri popoldne.«

»Od dveh do treh!«

»Od dveh do treh.«

»Na vrtul!«

»Na vrtu.«

(Konec.)

Gorski:

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

4. Na morskem dnu.

(Nadaljevanje.)

udi profesor Silvester je nekoliko pomolčal. Vstal je, stopil par-krat gor in dol po sobi, vtaknil nekaj v usta (najbrž spet kak sladkorček, da bi lažje nadaljeval pripoved, kakor jo je slišal iz ust Toma samega), pogladil je toplo peč, potem pa sedel v svoj naslonjač in iznova začel nekako tako-le:

Veste kaj, otroci! Potapljač biti, ni lahak opravek. Še tudi danes, ko smo v tej stroki znatno izpopolnili razne priprave, se zamoremo potopiti v morje kvečjemu kakih šestdeset do sedemdeset metrov. Takrat pa, ko se je potapljal v morje naš Tom, se je reklo potopiti se petinpet-